

Sázava 2. – 7. července 1992

Účast: Vilda, Petr, Pavel, David a Hanka, Jarda a Jana, Karel S., Helča s Helenkou, Melíšek, Alena, Peršing, Holísek a Lenka s Bárrou, Jitka, Ríša, Jirka, Míla s Pavlíkem

Čtvrtek 2. července 1992 (Praha – Stvořidla): Už doprava do startu této akce předznamenala, že celá voda bude velmi bujará. Zejména pak skupina ve složení: Vilda, Petr, Jana, Hanka, Ríša, Láďa, Jirka, Helča s Helenkou, Holísek s Bárrou a Míla s Pavlíkem jedoucí vlakem si cestu náležitě zpříjemnila konzumací četných druhů lihovin. Všichni, snad jen s výjimkou dětí, se řádně „rozveselili“, přesto se ale našli jedinci, kteří svými výkony zastínili ostatní. Jako první se takto výrazně profiloval Míla, jenž „vymaloval“ kupé ve vlaku oranžovým „mořidlem“. Také Vilda se nehodlal nechat zahanbit v nové partě, kterou spolu s Petrem a Jardou letos posílili, a při přestupu na přípoj ve Světlé nad Sázavou předvedl několik bravurních gymnastických kousků. Vystupujíc z vlaku „klopýtl“ na schůdcích, vypadl z vagonu a následně se vyválel na perónu. Bohužel se mu přitom podařilo rozbít několik lahváčů nesených v tašce.

Druhá skupina tvořená Pavlem, Jardou, Davidem a Karlem ve funkci doprovodu devíti kánoí a bagáže cestovala Avií. Řidič, zjevný sympatizant skinheadskeho hnutí, sehnaný přes inzerát v Annonci, si celou cestu neustále pouštěl „na plný koule“ příšerně nahranou kazetu Orlíků, což Pavlovi a Karlovi sedícím s ním v kabině způsobilo dočasnou ztrátu sluchu. Ale to nebylo nic proti Davidovi s Jardou, kteří měli možnost získat neopakovatelný zážitek, jelikož transport prožili napasování mezi loďmi a barely poskakujícími na korbě.

Když konečně dorazili do kempu pod Stvořidla, ostatní již zde byli. Z holek ještě kapala voda, poté co je kluci naházeli do Sázavy. Prý aby se v horkém počasí trochu ochladily. Vilda pro změnu jevil mnohem méně aktivity a ležel polomrtvý na louce. Ani už nevnímal naše narážky na jeho výrok: „Stvořidla já jezdím rovnou z vlaku,“ jenž pronesl ještě v Praze na jedné z předvodních schůzek, protože se mu zdála naplánovaná trasa příliš krátká.

Po nezbytných formalitách, jako například vyložení lodí a postavení stanů, jsme se odebrali ke dřevěným stolům u bufetu, kde jsme se příjemně pobavili za konzumace piva. Soptík Jirka stále agitoval na sbírání dříví k táboráku, leč nikdo jiný neprojevil potřebnou dávku iniciativy. Ríša s Holískem pak rozmnožili své „kapesné“, když se nechali od jistých vodáků přemluvit k několika partičkám karet. Vyzyvatelé byli evidentně díky vypitému alkoholu ve stavu blížícím se hranici nesvéprávnosti, a tak je nakonec Ríša s Holískem poměrně snadno připravili o čtyři stovky. Nutno ovšem přiznat, že es bylo ve hře trochu více, než mělo být. Nešťastníci tak mohli jet domů bez koruny v kapse dřív, než vypluli.

V noci jsme se nakonec přeci jen sešli u „napodobeniny“ ohně, živené po okolí sesbíranými kousky dříví...

Pátek 3. července 1992 (Stvořidla – Leděč nad Sázavou; 5,6 km): Sen všech vodáků, peřej Stvořidla, jsme si bohužel díky nízkému stavu vody museli odpustit, a tak jsme začínali až pod ní. To jsme koneckonců věděli již včera a plán, že si necháme kánoe vyvézt Avií nad peřej, tak vzal za své. Přesto jsme se ráno vzbudili poměrně brzy, najedli se, sbalili a vyrazili na cestu do Ledče. Zbytek proudu se líně prodíral kamenitým korytem plným velkých žulových balvanů, na nichž bylo díky vodou vytvořené „rysce“ dobře vidět, kam až normálně stoupá hladina. Bylo krásně, nebylo kam spěchat a tak jsme se přizpůsobili a tuto pouhých šest kilometrů dlouhou trasu urazili více méně rychlostí toku řeky, avšak spíše mnohem pomaleji.

Jen Jára začal pádlovat tím způsobem, že do záběru vkládal veškerou svoji „hmotu“. Zastavilo ho, až když výsledkem jeho přehnané aktivity bylo ohnuté pádlo, a tak toho raději nechal a přizpůsobil se ostatním. Při permanentním soulodění se bez obtíží vypilo několik lahvinek a do Ledče jsme tak dopluli opět mírně „veselí“.

Po postavení stanů na neoficiálním tábořišti vedle fotbalového stadiónu a večeri ve městě, na níž si zašli Jirka, David, Pavel, Lád'a a Helča, jsme se usadili ve skvělé zahradní restauraci právě u stadiónu, kde nám též někteří „dobytkové“ udělali nezměrnou ostudu tím, že se vysprechovali.

To již ale přijela posila naší již tak poměrně početné skupiny tvořená Lenkou, Jitkou, Melíškem a „dešťovkou“ Alenou. Melíšek přijel sice „jen tak na vandr“, ale tradičně se nechal zlákat na jízdu kánoí. Místo v lodi mu nabídla Alena letos jedoucí bez Luciny. Když pak začalo pršet, nastěhoval se Melíšek věren své životní filozofii: „Nemáte něco k pití, já mám takový hlad, že bych se u vás i vyspal.“ do jejího stanu a za pár let jako její manžel i do jejího bytu. Zmíněný déšť, jak se ukázalo následující den, byl následkem Alenina neblahého vlivu na počasí, jenž se projevil i tentokrát. Zatím však ještě bylo nádherně, noc byla vlhá a za hry na kytary Ládi, Meliška a Pavla se popíjelo moc příjemně. Zvláště Lenka nás pobavila, když si za svoji obět vybrala Vildu, a neustále se s ním seznamovala za pomoci panáků, přičemž si jej přejmenovala na svoji „mýšku“. Ve finále došlo i na Karlovu neuvěřitelně perverzní parodii Muzikanta...

Sobota 4. července 1992 (Leděč nad Sázavou – Vlastějovice; 16,2 km): Stejně jako v pátek jsme vypluli poměrně brzy, zdržení snad jen o chvílku díky Jardovi hledajícímu ztracenou ledvinku. Během dalších dnů jsme si však zvykli, že to je jen jeden z řady rituálů letošní vody, neboť to, že ji nakonec našel, mu nezabránilo v tom, aby ji znovu někde nezapomněl či neztratil stejně jako jiné různé části své výstroje.

Snaha o dopádlování do Zruče se záhy stala pouhou fantazií. Především to bylo díky častým srážeckám, nutnosti stahovat nebo přenášet všechny jezy, stálým volejům, jež kdosi komentoval slovy: „Příští rok jedeme Lipno“, a žhnoucím slunci, které během dne způsobilo, že někteří z nás se z lehce nazelenalé barvy, prozrazující včerejší bouřlivý večer, přebarvili do růžově prasečí a později dokonce do rudé. Navíc se, jak už bylo zmíněno v souvislosti s příjezdem „dešťovky“ Aleny, zcela změnilo počasí. Začalo totiž pršet a jak se později ukázalo, nebyla to přehánka. Moc nás před ní neochránily ani pláštěnky, do kterých jsme se oblékli. Snad jen Ríša neprodyšně zabalený do atombordelu s nafouknutými plováky nebyl smáčen deštěm, zato se mohl koupat ve vlastním potu. Nakonec jsme museli vzít zavděk provizornímu utáboření se ve Vlastějovicích. To bylo doprovázeno výstupem zdejšího kulaka, jež byl zjevně nespokojen, když jsme začali stany stavět na neposekané veřejné loučce, kterou si zřejmě přivlastnil, a nelíbilo se mu, že mu zvalíme potravu pro králíky. Nakonec jsme mu králíky s přáním, ať mu zcepení, prokleli a raději se o pár metrů přesunuli.

Nejprve jsme se ale vydali do hospody. Ta byla součástí komplexu zdejšího kulturního zařízení, ale zapsala se do našich vzpomínek namísto kulturním zážitkem pouze neschopností personálu a půlhodinovou frontou na pivo... Šenkýřka totiž stála u pípy pravděpodobně poprvé v životě, nebo spíš byla zvyklá na obsluhu několika místních strýců a ne na několik desítek vodáků, kteří se do Vlastějovic uchýlili před deštěm stejně jako my. Piva roztáčela tváří v tvář stohlavé frontě po jednom a po jednom dávala také vařit párky, ačkoliv jiná jídla zde nenabízeli a každý si objednával to samé. Navíc vlivem venku panující bouřky několikrát došlo k výpadku elektřiny pohánějící pivostroj.

Vše zachránil příchod hospodského, který roztočil piva po dvaceti, párky nafutroval do velkého hrnce a fronta byla hned pryč. Navíc nechal otevřít velký taneční sál, kam jsme se přesunuli z chodby před hospodou. Natočili jsme si pivo do kanystru, posadili se ke stolu a

otupěle popíjeli. Mezitím jsme si stačili zajít vybudovat tábořiště a převléknout se do suchého. Poté jsme se zase vrátili do lokálu, kde jsme večer pobýli.

Neděle 5. července 1992 (Vlastějovice – Chabeřice; 12,2 km): Trasa byla stejně jako v předchozích dnech volejovitá, avšak díky tomu, že nás provázely celodenní přeháňky a navíc nebylo co pít, jsme jeli celkem rychle.

Krátce po vyplutí z Horky, kde jsme se v půli cesty občerstvili v rekreačce na pravém břehu [pod jezem](#) a kde se též přeháňky změnilly ve vytrvalý lijavec, jenž se spustil na naše hlavy, jsme se roztrhli. První skupina ve složení: David, Jana, Pavel, Hanka, Holísek, Lenka, Ríša, Jitka, Míla a Pavlík, Karel, Bára a Helenka zdárně doplula k jezu v Chabeřicích, kde postavila tábořiště na louce, a pak se přesunula přes vysutý most do rekreačního střediska na druhém pravém břehu. Zde jsme uprosili správce, aby nás nechal v jídelně „na jedno pivo“. Pobyt se pro nás pak stal opravdovou slastí, neboť jsme byli obslouženi za směšné ceny, bylo zde útulno a veselo, a navíc jsme měli tu čest použít vykachlíkované, čist'oučké a voňavé záchody s teplou vodou a mýdlem. Záhy nás dojela i druhá skupina, jež se zdržela v jakési putyce. Všem nám bylo velmi dobře, až na Láďu s Melíškem, kteří vyrazili do hospody, ale po absolvování asi dvaceti kilometrů po silnici, aniž na nějakou otevřenou narazili, se vrátili.

Když jsme si vypili to své „jedno pivo“, přesunuli jsme se na malý okamžik, během něhož jsme nechali navečeřet i hotelové hosty, ven. Záhy jsme se ale vrátili a zcela ovládli jídelnu. První pivo následovala celé série dalších. Obsluhovala nás sympatická dívčina, snad to byla dcera správce, a její přístup nás dost pobavil. Ti, co jim byla zima, si objednali čaj, přičemž na otázku: „Kolik stojí čaj?“ odpověděla: „Nevím, třeba korunu.“ Na objednávku něčeho k jídlu pro změnu řekla: „Jestli chcete guláš, je v kuchyni na plotně, tak si ho tam ohřejte.“ Když ve finále došel sud, vytáhla vysílačku a volala do sklepa správci: „Pivo došlo, pivo došlo, narazit další sud.“ Toho už jsme se ale nedočkali - z vysílačky se ozvalo jen jakési zamítavé zamrmlání - a tak jsme se po zaplacení útraty všichni přesunuli do velkého stanu a zde se při hře na kytaru, zpěvu a povídání dorazili vínem.

Pondělí 6. července 1992 (Chabeřice – Kácov; 12,8 km): Dopoledne jsme si na ohýnku uvařili v kotlíku něco na zahřátí a pak se již vydali na start dnešní trasy, při kterém nás pobavil Holísek téměř uměleckým kouskem. Tábořili jsme u [jezu](#), proto jsme kánoe stahovali na vodu až pod ním. Někteří zadáci (Karel, Holísek, Míla, Jirka a snad ještě někdo) se však rozhodli si ho sjet v jeho zlomu po spádové desce, kde bylo trochu více vody. Všem se to zdárně podařilo, ale pak to přišlo! Holísek posilněný svým úspěchem si to pod jezem zamířil ke břehu nalodit háčka, jenže při vylézání ze zavřené deblovky se doslova zřítíl do vody. Několik z nás zrovna přenášelo lodě po břehu, ale ve chvíli, když se ozval nadšený jásot těch, co měli to štěstí to vidět na vlastní oči, je zanechali na místě a chvatně se běželi podívat, co se stalo. Viděli však už jen mokrého Holíška vylézajícího z řeky.

Jinak to byl jediný den, kdy voda následkem několikadenních dešťů alespoň trochu tekla a kdy jsme si konečně cestou sjeli jednu peřejku a nepočítaje Chabeřice i jeden [jez v Kácově](#), čtyři sta metrů před kempem. Na něm zažili kuriózní příhodu Vilda s Petrem, jimž při průjezdu šlajsnou do kánoe skočil macatý kapr, chvíli se mlátil pod sedačkami a pak zase vyskočil ven.

Hned po doplutí do Kácova a po postavení stanů jsme vyrazili do hospody. Volná místa jsme našli asi až ve třetí a i ta přímo praskala ve švech. Přesto jsme se ale vešli všichni. Zpočátku byl sice akutní nedostatek püllitrů, což jsme řešili pitím malých piv, ale později se vše napravilo. Největší hvězdou večera byl totálně opilý vrchní, který se namísto obsluhy potácel po lokále, loupal do sebe jednu kořalku za druhou a vedl dialogy typu: „Tys chtěl salám s cibulí?... Ale už před dvěma hodinama? ... 15 deka, no to je smrtelná dávka... Jeden už po

něm dneska umřel... Ten salám je totiž úplně zelenej... A navíc mi utekl z lednice.“ Pak dokonce se zjevným úmyslem vypít ji sebral Petrovi flašku koupenu na večer. Naštěstí jsme mu ji bleskově odebrali nazpět.

Zábava byla vynikající. Láďa „pařil“ na kytaru, dokonce se i tancovalo, ale hlavně konzumovalo pivo a různé jiné destiláty, v té době oblíbených značek jako například „kostkovaná kurva“ - finská Koskenkorva peach apod. Nápojem večera ovšem byly různé druhy Curacaa - hnědé, zelené a modré - jimiž jsme si s alchymistickým výrazem ve tváři lepili rty k sobě. Hanka navíc dostala pořádného hobla ke svým devatenáctým narozeninám.

Hodina pokročila a tak se mnozí po [zaplacení](#) pomalu vytráceli. Při tom nastaly trochu zmatky, protože jeden ze tří [úctů](#) kdosi v reakci na to, jak nám neustále piva „psali hráběmi“, roztrhal a spláchnul do záchodu. I tak se na nás ti šidiči pěkně nakapsovali, ale když při hlášení zkonsumovaných položek vrchní občas pronesl, že na [úctence](#) není, museli jsme mlžít: „Jó to vlastně už platili kamarádi,“ nebo „Malý piva tam nejsou? Tak mi škrtněte velký.“

Nakonec zde zbyla jen pětice Jirka, Vilda, Pavel, Jitka a Helča. Jelikož déšť ustal, sedli si ke stolkům před hospodou a bavili se, až je napadlo jít ještě na pivo a panáka. Jirka přitom zmizel, ale zato se dali opět do hovoru s vrchním, který je málem přivedl ke mdlobám, když v posledních zbytcích vědomí pronesl v obžalobě svých kolegů, kteří prý pro něj nemají pochopení: „Já tady makám a voni mi pořád jenom nadávaj.“

Po návratu do tábořiště narazili na Láďu a Říšu, a tak si zase sedli a všichni povídali...

Úterý 7. července 1992 (Kácov – Praha): Dopoledne jsme se najedli v hospodě, sbalili tábořiště a všichni až na Pavla, Petra, Vildu, Karla, Holísku, Lenku a Báru s Helenkou odjeli vlakem domů. Holísek s Lenkou a dětmi, kteří jeli autem na chatu k Pínovi do Samopší, pak odvezli Pavla s Petrem do Ratají, kde se dle původního plánu mělo končit. Zde čekali na nákladňák, zatímco Vilda s Karlem zůstali u věcí v Kácově.

Petr s Pavlem sesypali z kapes zbylé peníze a zjistili, že mají na jedno kafe, jednu sodovku a jedno pivo. Tak tam seděli, dvě hodiny cucali uvedené nápoje a hráli krabičky. Nakonec se dočkali, když řidič dorazil a hned na ně vyrukoval: „Tak si dáme pár piv, ne?“

„My nemáme chuť,“ snažili se mlžít, ale na jeho nabídku: „Já je zaplatím,“ okamžitě zareagovali: „No tak to jó.“

Pak dojeli pro loď do Kácova a následovala cesta zpět do Prahy. Ostatní ve vlaku prožili cestu ne nepodobnou té z Prahy na Stvořidla.